

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2770/04
13.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље АА, власника СТУР "АА", против решења Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број: 12-047-1-00121/2004-3 од 19.05.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 13.07.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број: 12-047-1-00121/2004-3 од 19.05.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија и економије - Пореске управе - Филијала Параћин број: 47-251-1/2003-077-010 од 22.03.2004. године, којим је тужиљи наложено да ради отклањања незаконитости и неправилности утврђених у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања јавних прихода у периоду пословања од 01.01.2003. до 25.12.2003. године предузме следеће радње, и то: да изврши уплату пореза на промет производа у износу од 281.714,68 динара на уплатни рачун означен у диспозитиву првостепеног решења, да изврши уплату пореза на промет осталих услуга у износу од 16.172,77 динара на уплатни рачун означен у диспозитиву првостепеног решења, да обрачуна и уплати затезну камату по стопи прописаној законом почев од 25.12.2003. године до дана уплате наложених обавеза из диспозитива ожалбеног решења, да у својим пословним књигама спроведе одговарајућа књижења по налозима из тачке 1. и 2. ожалбеног решења све у року од 15 дана од дана пријема ожалбеног решења.

Тужиља је благовремено поднела тужбу, којом је покренула овај управни спор, у којој је оспорила законитост решења туженог органа, због неправилне примене закона, због тога што у доношењу решења није поступљено по правилима поступка, а нарочито што чињенично стање није правилно утврђено, односно што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Истакла је да је неприхватљиво становиште туженог органа да тужиља није испунила услове за продају робе без плаћања пореза на промет производа прописане у одредби члана 4. став 1. тачка 2. Закона о порезу на промет и у одредби члана 7. Уредбе о облику, садржини и начину издавања и коришћења пореске изјаве. Истиче да порески инспектор у поступку извршене контроле није ни у записнику, нити у решењу навео по ком основу и на који начин је извршен обрачун утврђених износа, већ је првостепено решење донето на основу паушалног одређивања утврђених износа од стране инспектора. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, образложења оспореног решења и списка ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

У управном поступку утврђено је да је првостепени управни орган у поступку теренске контроле за период пословања од 01.01.2003. до 25.12.2003. године, о чему је сачинио записник о контроли од 10.01.2004. године и по приговору тужиље допуну записника о контроли од 27.01.2004. године, утврдио да је тужиља у контролисаном периоду у оквиру регистроване делатности обављала промет на велико и рачуноводствене и књиговодствене послове и послове контроле. У записнику о теренској контроли је констатовано да је порески обвезник регистрован код надлежног општинског органа у __ решењем број 313-6/01-04 од 05.01.2001. године, а да је трајно одјављен дана 10.11.2003. године од стране истог органа решењем број 313-504/03-04. На основу утврђених чињеница у поступку извршене теренске контроле тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиље, изјављену против првостепеног решења, налазећи да је првостепени орган правилно закључио да тужиља, није испунила услове за продају робе без плаћања пореза на промет производа, па је обавезао тужиљу да плати порез на промет производа, обрачунавајући висину пореза према вредности продате робе.

Овакав закључак пореских управних органа за сада се не може прихватити, као правилан, јер у списима

предмета нема: записника о извршеној теренској контроли од 10.01.2004. године, писмених примедби пореског обвезника на записник о извршеној теренској контроли које су прослеђене првостепеном органу 15.01.2004. године, допунског записника од 27.01.2004. године, на које се првостепени орган позива у првостепеном решењу, затим нема отпремнице број 598 и 650 ни пореске изјаве 0236610 од 13.06.2003. и 0236611 од 30.06.2003. године. Како у достављеним списима предмета недостају наведени докази, а из решења се не може закључити какво је чињенично стање утврђено на основу ових доказа и који су евентуално пропусти учињени од стране пореског обвезника, односно које је законске прописе порески обвезник прекорачио приликом пословања, оспорено решење је захваћено повредом правила поступања од битног утицаја на решење ове управне ствари, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге о одлучним чињеницама значајним за одлучивање у овој управној ствари, што је супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе и разлоге које с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. При том, због недостављања комплетних списа теренске контроле обрачунавања и плаћања јавног прихода пореског обвезника - власника СТУР "АА" суд није био у могућности да оцени да ли је чињенично стање у управном поступку правилно утврђено.

Приликом доношења оспореног решења повређена су и правила управног поступка прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није оценио наводе тужиље изнете у жалби без обзира на пружене доказе.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је пресудио на основу одредбе члана 41. став 1. и 2. у вези одредбе члана 38. став 2. Закона о управним споровима, као у диспозитиву пресуде, с тим што су у наставку поступка управни органи везани правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 13.07.2006. године, У.бр. 2770/04

Записничар Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ